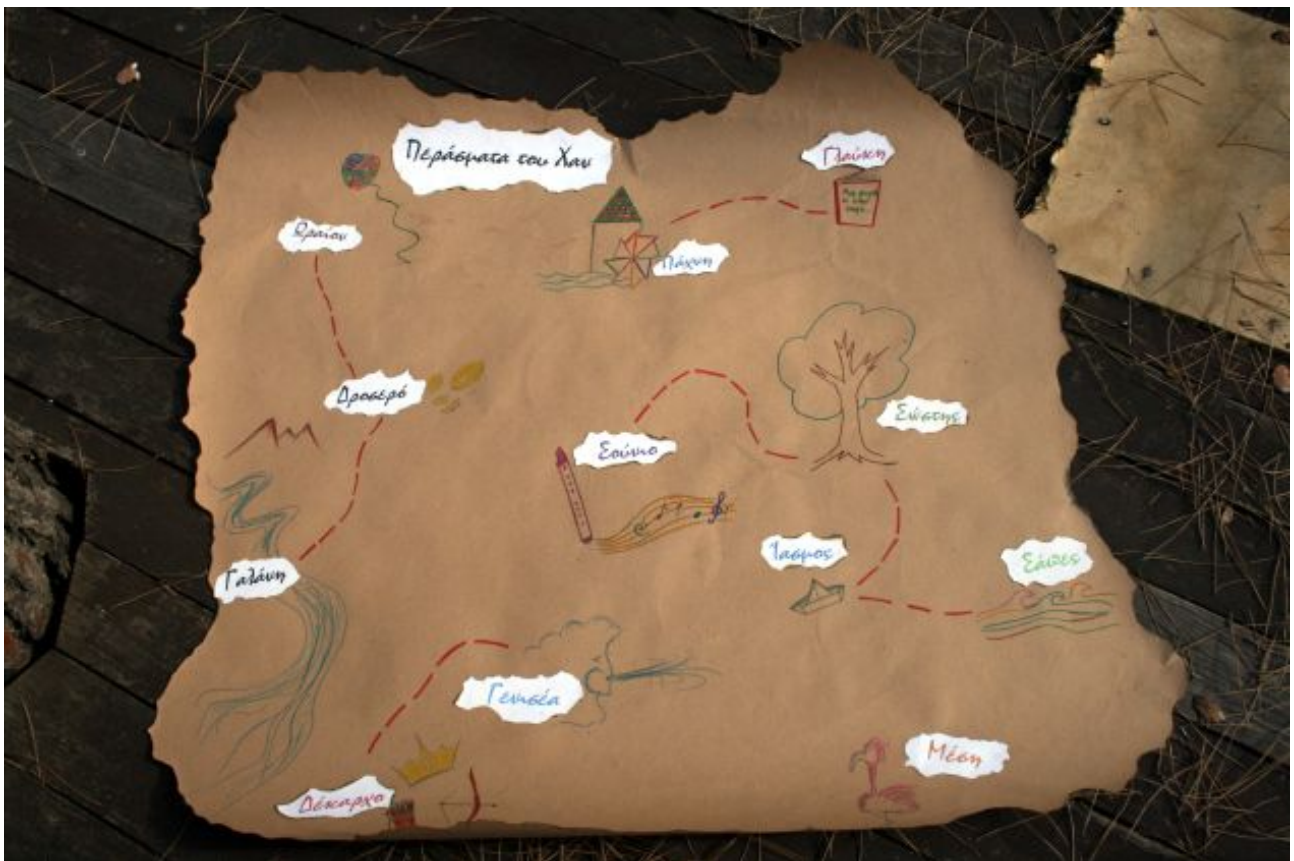

περάσματα: μια συνολική ματιά

οι χαρτογράφοι χαρτογραφούν

ΦΑΝΕΡΑ ΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Από το “μέσα” στο “έξω”, από το εγώ στο εμείς, από το εμείς στο ίδιο το σύμπαν.

“Κι όμως κινείται!”. Τί κινείται; Μα η ζωή η ίδια...

«Δίχως αγάπη δεν μπορεί ν' αναπτυχθεί ένας σπόρος σε φυτό. [...] Όσο για την αγάπη, ρωτήστε τον εαυτό σας ξανά και ξανά. Αυτό που πράττω υπηρετεί τη ζωή; Αν την υπηρετεί έχει καλώς. Αν όχι, χρειάζεται ν' αλλάξω δρόμο.»

Πώς να συναντηθούν οι τροχιές μας δημιουργικά;

Μεταμορφωνόμαστε.

Πού βρίσκεται όμως ο κόμπος;

Ζητείται αλλαγή πλεύσης.

“Σε δυσαρρεστεί αυτό το δέντρο που κατέχεις και που είναι άχρηστο. Γιατί δεν το φυτεύεις στο χωριό του Πουθενά και του Τίποτα; Ή στον Αγρό της Ανάπαυσης, να ζεις ανέμελος στο πλάι του, μη κάνοντας τίποτα ή ξαπλώνοντας στον ίσκιο του να κοιμάσαι ήσυχα; Τσεκούρια ποτέ δεν μπορούν να κόψουν τη ζωή του. Έτσι που είναι άχρηστο ποιός θα μπορούσε να το βλάψει; Έτσι που είναι άχρηστο τί έχει να φοβηθεί;”

‘Χοι από πολλές πηγές – κι όμως το ποτάμι δεν έχει νερό, η ελπίδα λέγεται ουμούτ κι εμείς επιστρέφουμε στον κύκλο.

Πείνασε κανείς;

Νάτος κι ο Καημός!

Όπα...

Η γλώσσα που δεν μιλούσαμε: απροσδόκητη αποδόμηση – η φανέλα του καπετάνιου.

“Ναι μεν, αλλά”

ένας τοίχος μπροστά μας

[ήχοι από το Θιβέτ](#) μας ενώνουν

είμαστε ένα χάνι σε ρόδες δηλαδή

πολλαπλά περάσματα

χώρος να διαβείς εντός & να προχωρήσεις εκτός

αυτό που πεθαίνει για να ξαναγεννηθεί

αφθονία;

πυγολαμπίδες!

η απουσία της αγκαλιάς

κενό [ποιός είναι αλήθεια ο πλούτος του κενού; τί δώρα κυοφορεί;]

καταρχήν ένα σημείο να στεκόμαστε

σχετιζόμαστε με το [μουσαφίρη](#) εντός κι εκτός μας

Πως ο Σεβντάς έχασε τη σκιά του;

Γιαβάς-γιαβάς...

Είπαμε να πλεύσουμε τη θάλασσα αυτή με πλεούμενα – όνειρα, ελπίδες, προσδοκίες...

Τι είδους νερά διαπλέουμε αυτή την περίοδο;

Και τα σύννεφα; Ό,τι ανεβαίνει, πρέπει να μπορεί και να κατέβει ([μαθήματα προσγείωσης](#)).

Τ’ αγκάθια; Τί διδάσκουν άραγε τ’ αγκάθια για τις δυσκολίες;

ΑΦΟΥΓΚΡΑΖΟΜΑΣΤΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΜΑΣ

Πώς μπορούμε να φέρουμε τη δική μας καρδιά στο ποτάμι να συντροφεύσει την καρδιά του ποταμού;

Με τριαντάφυλλα και τραγουδίσματα.

Ένα σχόλιο ειπωμένο δήθεν τυχαία – μάτια που λάμπουν.

Για να μιληθεί ο πόνος (του δεν ακούγομαι), κάτι πρέπει να “λυθεί”, να γίνουμε για λίγο ορατοί.

Αλήθεια, πως να χωρέσει η τρυφερότητα σε λέξεις;

Αναρωτιέσαι: “Μήπως είμαι μεγάλος για....”

Κάτι παλιό και κάτι νέο προχωρούν χέρι-χέρι

(γάμοι και πανηγύρια)

«...Οι άνθρωποι ξοδεύουν τόσο χρόνο για να συμμαζέψουν τα πράγματα, αλλά φαίνεται να μην ξοδεύουν καθόλου χρόνο γι’ ανακάτεμα. Φαίνεται σαν τα πράγματα να γίνονται άνω-κάτω από μόνα τους.»

[\[Μας βαρούνε ντέφια ή μήπως δεν σ' αρέσει;\]](#)

Όνειρα σε μία άλλη γλώσσα

«Το “πίσω” τέλειωσε. Για “πίσω” δεν έχει δρόμο.»

Βουτιά στο πηγάδι: θυμάσαι τι χρειάστηκε για να φτάσεις μέχρι εδώ;

«Όταν θα διασχίζεις το δρόμο και δεν θα σου δίνει σημασία κανείς, θα γνωρίζεις ότι έχεις γίνει αποδεχτή.»

Ανατροπές σε πολλαπλά επίπεδα, μαθαίνω να πέφτω και να σηκώνομαι – α [μα τί συνδέει τα πουλιά με τον ουρανό;](#)

Μπορώ και σε καταλαβαίνω.

Χορεύουμε;

Εγώ ακούω την “κοιλιά” μου...

...αλλά έτσι ή αλλιώς μας τρώνε οι αρκούδες (ανάγκη για χειμερία νάρκη)

Ένα κουβάρι λύπης ή πως να βρεις τη χαρά.

Αλλαγές;

Αλλαγές.

Πού μας ταξιδεύει ο αέρας;

“Υπάρχουν τόποι στην καρδιά πιο απέραντοι κι από ολόκληρο το Σύμπαν”

Ο άνεμος θα μας ξαναφέρει εδώ. (Όμως μη δαγκώσεις ποτέ την ουρά γοργόνας!)

Μπορεί κανείς να κλέψει το φως;

Όχι αν θυμάσαι να μην τρως τον εαυτό σου, αν θυμάσαι ότι εμείς είμαστε τα εμπόδια που συναντούμε μπροστά μας, αν τολμάς να πιάνεις το άπιαστο.

Αναταράξεις στο Τόκιο ή πως μια πεταλούδα ανατρέπει τις ισορροπίες: το κουβάρι του πένθους.

Μπορείς να κλείνεις την πόρτα δίχως να την κλείνεις; Και πώς μπορείς να εκφράζεις τη χαρά ακόμη κι εκεί που βασιλεύουν η οργή και η λύπη; Πως να σταθείς ανάμεσά τους;

[...] Αηδόνι αηδόνι, αηδόνι,

τ' είναι θεός; τι μη θεός; και τι τ' ανάμεσό τους; [...]

Όρα να θάψουμε κάτι δικό μας.

Θυσία.

Μία επίσκεψη: αγκαλιάζοντας τη γυναίκα-σκελετό συνομιλούν τρεις γενιές γυναικών κι εμείς μαζί τους.

«Ψάχνω να πουλήσω τη φτώχεια μου, αλλά δεν την αγοράζει κανείς.»

Καιρός να βρούμε τα όνειρά μας

του έρωτα και της σκιάς

πως άρχισαν όλα...

ΜΥΘΙΚΑ ΠΕΡΑΣΜΑΤΑ (Βίος και Πολιτεία του Χαν)

Μια φορά κι έναν καιρό στο βασίλειο δυτικά της Χώρας των ΔΕΝ ζούσε ο Μέγας Χαν. Ήτανε μέγας επειδή μπορούσε πέρα από τα ΔΕΝ να εμπεριέχει και την κατάφαση, αλλά και την αντίφαση. Ήταν επίσης γνωστός για τη διπλή του φύση – αρσενική και θηλυκή – η οποία θύμιζε ορισμένες φορές τραμπάλα κι άλλες φορές κάτι μικτό, απροσδιόριστο, πλην όμως ενδιαφέρον. Στη χώρα του μπορούσε να συνομιλεί τόσο με τα καιρικά φαινόμενα όσο και με τα πεφταστέρια, με τα ηλιοτρόπια αλλά και με τα ταπεινά χαμόμηλα. Εν τέλει με κάθε τι ζωντανό. Κι επειδή λάτρευε τους γρίφους και δεν ήταν πολλοί αυτοί που μπορούσαν να συνδιαλλαγούν επ’ αυτού, συνήθιζε να θέτει αινίγματα ο ίδιος στον εαυτό του.

Όταν εκείνο το καλοκαίρι η σελήνη ήρθε τολμηρά, αλλά πολύ κοντά στη Γη και ξαπόστασε στον Ουρανό της Χώρας των ΔΕΝ, ο Μέγας Χαν δεν έχασε την ευκαιρία για παιχνίδι και τη ρώτησε: “*τί είναι αυτό που είναι μεγάλο αλλά και μικρό, φωτεινό αλλά και σκοτεινό, ζει κοντά αλλά και μακριά, μιλά με το στόμα αλλά και με το σώμα, είναι ανοιχτό σαν τον κάμπο αλλά και κλειστό σαν το βουνό, σταθερό σαν το δέντρο και σε ροή σαν τον ποταμό;*”

Η σελήνη άρχισε να σκέφτεται και ν’ αναρωτιέται, αλλά είχε μπερδευτεί. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι υποννοούσε ο Μέγας Χαν. Αυτός τότε άρχισε να γελάει και να χοροπηδάει φωνάζοντας: “*Ήμουν σίγουρος Σελήνη, ότι δεν θα το βρεις. Αλλά δεν θα σου δώσω κατευθείαν απάντηση... Θα με βοηθήσεις με το φως σου να βρω το μυστικό μονοπάτι που ψάχνω τόσα χρόνια, πέρα από την Κουιάδα του Πράσινου Βέλους. Κι εκεί θ’ ανακαλύψεις κι εσύ την απάντηση.*” Έτσι λοιπόν η Σελήνη έδωσε όσο περισσότερο μπορούσε από το φως της κι ο Μέγας Χαν άρχισε να περπατά τραγουδώντας στην [φεγγαρόστρατα](#). Πήγαινε, πήγαινε, πήγαινε και στο δρόμο του εμφανίστηκε ένα μπλε αστέρι κι ένας κόκκινος ήλιος...

Και περνούσαν οι μέρες και οι νύχτες και ο Μέγας Χαν ξαφνικά είδε κάπου στο βάθος μια μεγάλη κουιάδα! Ήτανε άραγε η Κουιάδα του Πράσινου Βέλους ή μήπως εκεί ξεκινούσαν οι περιπέτειές του;

“Ξεκινούσαν”, είπατε; Μα ολόκληρη η ζωή του ήταν μια περιπέτεια. Κι όχι τυχαία. Από επιλογή! Άρα όχι, δεν ξεκινούσαν οι περιπέτειές του εκείνη τη στιγμή. Κι όσο για την Κουιάδα του Πράσινου Βέλους; γνώριζε πολύ καλά πως να τη βρει – αυτό που δε γνώριζε είναι η θέα της υπό το φως του φεγγαριού. Μέχρι τώρα την είχε περπατήσει με ήλιο. Με άπλετο φως. Τώρα προτιμούσε [ένα φως που υπαινίσσεται](#)... Σαν το φεγγαρίσιο. Έτσι

λοιπόν δρόμο πήρε, δρόμο άφησε, φροντίζοντας με κάθε βήμα του να παρατηρεί κάθε τι διαφορετικό, αλλά και κάθε τι όμοιο. Αναζητούσε μέσα του να βρει απαντήσεις στα ερωτήματά του, σε όσα διλήμματα τον απασχολούσαν. “Βεβαίως ναι, αλλά όχι” έλεγε. Για να συμπληρώσει μετά “βεβαίως όχι, αλλά ναι”! Και το φεγγάρι τον άκουγε και χαμογελούσε. Και ξοπίσω του ακολουθούσαν το μπλε αστέρι κι ο κόκκινος ήλιος.

Μα δεν τα είχε παρατηρήσει; Πως! Τα είχε! Που και που άπλωνε τα χέρια του, επιτρέποντάς τους να ξεκουραστούν στις παλάμες του. Και κάποτε έφτασε εκεί που επιθυμούσε. Η Κουιάδα με τα νερά και τα δέντρα της απλώνονταν μπροστά στα πόδια του. Κοίταξε γύρω του. Έξαφνα δεν έβλεπε ούτε ήλιο, ούτε αστέρι, ούτε φεγγάρι. Μόνο φως κι έπειτα σκοτάδι. Για μια στιγμή φοβήθηκε. Κι έπειτα είδε τον ήλιο να ενώνεται με το φεγγάρι και το αστέρι σε ένα ουράνιο σώμα, άγνωστο στον ίδιο αλλά θαυμαστό. “Είναι αυτός ο δρόμος;” αναρωτήθηκε φωναχτά. Και σαν μικρή φωνή αναδύθηκε μέσα του η απάντηση

στο γρίφο που είχε θέσει ο ίδιος στη Σελήνη, κι ας μην γνώριζε την απάντηση: “αυτό που είναι μεγάλο αλλά και μικρό είναι η ψυχή, αυτό που είναι φωτεινό αλλά και σκοτεινό είναι η ψυχή, αυτό που ζει κοντά αλλά και μακριά είναι η ψυχή, αυτό που μιλά με το στόμα αλλά και με το σώμα είναι η ψυχή, αυτό που είναι ανοιχτό σαν τον κάμπο αλλά και κλειστό σαν το βουνό είναι η ψυχή, αυτό που είναι σταθερό σαν το δέντρο και σε ροή σαν τον ποταμό είναι η ψυχή – και τί άραγε είναι η ψυχή παρά ζωή;” Κι αυτός ήταν ο επόμενος γρίφος του – τι είναι ζωή – αλλά μάλλον ο γρίφος αυτός θα απαντηθεί σε μία επόμενη ή έστω διαφορετική ζωή...